

Văn Tế Vong Hồn Quân, Dân, Cán, Chính VNCH đã Hy Sinh vì Chính Nghĩa Quốc Gia.

Kha Lăng Đa

Than rằng: vọng quê cha, nhớ người kiến tạo thuở
huy hoàng,
Mơ đất tổ, thương kẻ dựng xây thời xán lạn.
Vi quốc gia mà thân xác đã tiêu tan,
Luyện chính nghĩa nên hồn còn vương vấn.
Ai ôi! sương gió dãi dầu,
Nắng mưa dày dạn.
Chí phấn đầu dạt dào, chẳng quản ngại đường tên,
Lòng hy sinh cao cả, không núng nao mũi đạn.
Mồ danh dự của hùng anh là chốn sa trường,
Đất vinh quang cho dựng sĩ ấy nơi chiến trận.
Thề bảo quốc, xem nhẹ chữ tồn vong,
dù giao chiến đến cạn máu hồng.
Quyết an dân, coi thường câu sinh tử,
dấu đấu tranh phải phơi xương trắng.
Truy thù trên bốn vùng chiến thuật,
kiếp gian lao kẻ mãi khôn cùng,
Đánh giặc khắp tám hướng biên cương,
nguy hiểm nói hoài chẳng tận.
Từ Bến Hải đến Cà Mau, bèn lòng nghĩa khí trừ gian,
chẳng nệ công hải quá, sơn đặng,
Ngoài Khe Sanh vô Bảo Lộc, chặt dạ trung can diệt bạo,
không lảng chuyện địa bình, không trấn.
Mảnh chinh y thấm giọt máu đào,
Tầm mục kích bùng tia lửa oán.
Quân, Dân nhứt trí cùng cố lập trường,
dấu xác hóa tro than, nguyện bài lũ vô thần.
Cán, Chính đồng tâm luyện rèn tư tưởng,
dù thân thành cát bụi, thề chống phùng cộng sản.
Nhưng vận nước xui quân ta bị bức tử phải bại binh,
Bồng cơ trời đưa đẩy giặc Cộng được tăng cường nên thắng trận!
Đón đau tột độ, những tướng lãnh anh hùng tuần tiết
giữa độ dân sầu,
Thương tiếc vô vàn, các quan quân hào kiệt hủy mình
trong ngày quốc hận.
“Sanh vi tướng” một thuở tiếng lẫy lừng,
“Tử vi thần” ngàn đời danh chói rạng.
Tránh quỷ đồ đem cảnh làm than, bao người chuộng tự do
phải xa lìa dương thế lúc vượt biên,
Theo cờ vàng tạo đời hạnh phúc, lắm kẻ yêu dân chủ
đành vĩnh biệt trần gian khi di tản.
Máu đổ loang “đại lộ kinh hoàng”,
Thây trôi nổi hải trình hoạn nạn!
Bởi sa cơ quan quân bị kèm kẹp chốn lao lung,
mang ốm đau, bệnh tật lắm người phải vong thân,
Vi thất thế cán, chính chịu giam cầm nơi tù ngục,

cam đối lạnh, nhục hình nhiên kẻ đành tận mạng.
Thương thay con cháu Rồng Tiên với truyền thống quật cường,
nhiều phen phát cờ chiến thắng, nhưng mà nay phải ngậm hờn!
Tiếc bấy giống nòi Hồng Lạc có tinh thần bất khuất,
lắm trận ca khúc khải hoàn lại đến lúc đành ôm hận!
Hiệp định hoà bình vô hiệu lực trước lũ vô thần,
Công pháp quốc tế bất khả thi bởi phường cộng sản.
An Lộc, Kontum trời nghẹn ngào trong trăng lạnh,
vương nỗi nhớ vô cùng
Đồng Xoài, Quảng Trị đất u uất giữa sương hàn,
gợi niềm đau bất tận.
Mây ngậm ngùi giăng dầy Trường Sơn,
Gió thảm thiết rít bờ Thạch Hãn.
Hết cuộc can qua, chinh phu không trở lại
hồn bơ vơ nương chốn non xa,
Qua hồi khói lửa, chiến sĩ chẳng quay về
phách lạc lỏng ở nơi rừng vắng.
Xem nhẹ bã vinh hoa, danh dấu không đề bia đá
nhưng thiên hạ lưu truyền mãi tiếng thơm,
Khinh thường mùi chung đỉnh, ảnh dù chẳng tạc tượng đồng
mà nhân gian ca tụng hoài gương sáng.
Tại hạ nay: lia chốn quê nhà
Sống nơi nước bạn
Cùng ngủ lều vải năm xưa, đậm đà nghĩa anh em,
Chung nằm mé rừng thờ trước, thân ái tình bè bạn.
Miền u hiền chưa hẳn cách xa,
Cõi âm dương âu là lân cận.
Hồn đơn nương hạc nội, xin chiếu nẻo tiền đồ,
Phách chiếc gờ mây ngàn, hãy soi đường hậu vận.
Tưởng niệm bằng tác dạ thiết tha,
Nguyện cầu với tấm lòng kính cẩn.
Đã về cõi Phật, xin phù hộ giống nòi trong cơn quốc phá
sớm thoát cảnh tối tăm,
Có ở nước Trời, hãy độ trì dân tộc giữa buổi gia vong
mau đến ngày tươi sáng.
Sao cho tan bọn vô thần,
Thế mới tiết nòi cộng sản.
Nơi viễn xứ, nhớ nghĩa cũ, lập đàn truy điệu
Quân, Dân vị quốc hiến thân,
Chôn tha hương, chạnh tình xưa, dâng lễ tôn vinh
Cán, Chính vì dân vong mạng.
Thượng hưởng!

Kha Lăng Đa 2015